

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek VIII Het Boek van de Dood

Canto Drie

De Dood in het Woud

Sri Aurobindo

Nu was het, hier in deze grootse gouden dageraad.

Bij haar nog slapende echtgenoot gelegen, staarde zij
In haar verleden als een, die op het punt staat te sterven,
Terugkijkt op de zonverlichte velden van het leven,
Waar hij ook rende en speelde met de rest,
Zijn hoofd optillend boven de enorme donkere stroom
In de diepten, waarin hij zich voor altijd moet onderdompelen.

Alles, wat zij was geweest en had gedaan, herleefde zij.

Het hele jaar ijde in een snelle en kolkende stroom
Van herinneringen door haar heen en vluchtte weg
In het onherroepelijke verleden.

Meditations on Savitri

Dan kwam zij stil omhoog en, met haar dienst gedaan,
Boog zij zich neer voor de grote godin, eenvoudig gekerfd
Door Satyavan op een bos steen.

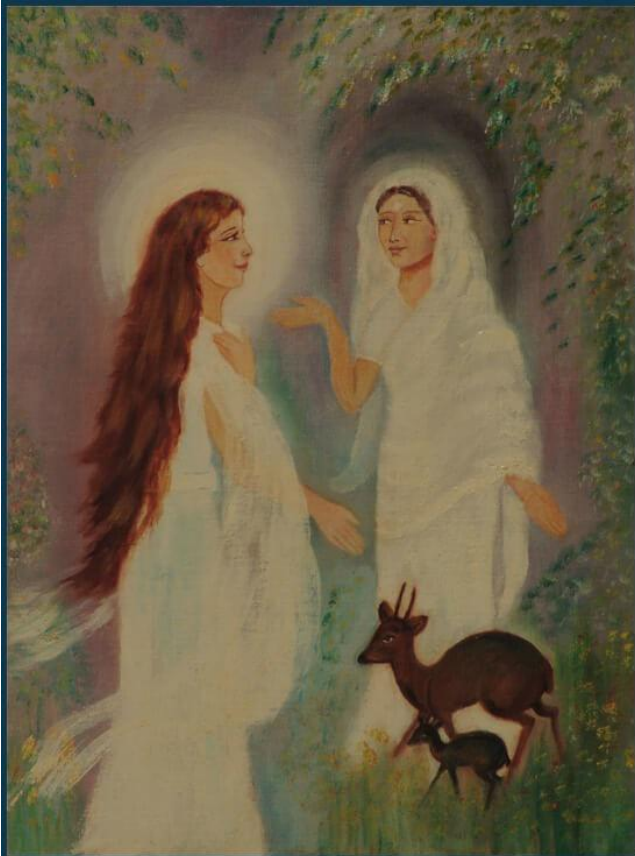
Welk gebed zij ademde, wisten haar ziel en Durga.
Misschien voelde zij in het schemerige enorme woud,
Dat de oneindige Moeder waakte over haar kind,
Misschien sprak de verhulde Stem een of ander stil woord.
-Savitri: Boek VIII Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Dan kwam zij stil omhoog en, met haar dienst gedaan,
Boog zij zich neer voor de grote godin, eenvoudig gekerfd
Door Satyavan op een bos steen.

Welk gebed zij ademde, wisten haar ziel en Durga.

Misschien voelde zij in het schemerige enorme woud,
Dat de oneindige Moeder waakte over haar kind,
Misschien sprak de verholde Stem een of ander stil woord.

Meditations on Savitri

Tenslotte kwam zij bij de bleke koningin-moeder.
Zij sprak, maar met behoedzame lippen en kalm gezicht ...
En forceerde op haar spraak een uiterlijke vrede.
“Een jaar, dat ik met Satyavan geleefd heb ...
Ik ben niet in de stilten gegaan
Van dit grote bosland, dat mijn gedachten omringde ...
Nu heeft een sterk verlangen heel mijn hart gegrepen
Om met Satyavan te gaan, zijn hand vasthoudend ...
Laat mij nu gaan en laat mijn hart rust hebben.”
Zij antwoordde: “Doe, zoals uw wijze denkvermogen
verlangt,
O kalme kind-soeverein met ogen, die heersen.
-Savitri: Boek VIII Canto VIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Tenslotte kwam zij bij de bleke koningin-moeder.

Zij sprak, maar met behoedzame lippen en kalm gezicht,
Uit vrees, dat een of ander verdwaald woord of verraderlijke blik,
Een verschrikkelijk voorweten van het leed, dat komen ging,
Zou laten overgaan naar de moeder's onwetende borst
En alle geluk zou doden en de noodzaak om te leven.

Alleen de noodzakelijke uiting vond een doorgang:
Al het andere drong zij terug in haar gekwelde hart
En forceerde op haar spraak een uiterlijke vrede.

“Een jaar, dat ik met Satyavan geleefd heb,
Hier aan de smaragden rand van het onmetelijke woud,
In de ijzeren ring van de enorme pieken

Onder de blauwe openingen van de boshemel,
Ben ik niet in de stilten gegaan
Van dit grote bosland, dat mijn gedachten omringde
Met mysterie, noch heb ik tussen haar groende wonderen
Gedwaald, doch deze kleine open plek was mijn wereld.

Nu heeft een sterk verlangen heel mijn hart gegrepen
Om met Satyavan te gaan, zijn hand vasthoudend,
Naar het leven, waar hij van gehouden heeft en de kruiden aanraken,
Waarover hij gelopen heeft en de bloemen van het bos kennen
En op mijn gemak de vogels horen en het trippelende leven,
Dat begint en ophoudt, het rijke verre geruis van takken
En al het mystieke fluisteren van het woud.

Laat mij nu gaan en laat mijn hart rust hebben. “

Zij antwoordde: “Doe, zoals uw wijze denkvermogen verlangt,
O kalme kind-soeverein met ogen, die heersen.

Ik houd u voor een sterke godin, die is gekomen
Uit medelijden met onze dorre dagen; zou zoudt gij kunnen dienen,
Gelijk een slaaf zou kunnen, toch staat gij voorbij
Alles, wat gij doet, alles wat onze denkvermogens begrijpen,
Zoals een sterke zon, die de aarde dient van vanboven. “

Meditations on Savitri

Toen gingen de verdoemde echtgenoot en de vrouw, die wist,
Met verbonden handen in die plechtige wereld,
Waar schoonheid en grandeur en onuitgesproken droom,
Waar Natuur's mystieke stilte kon worden gevoeld,
Communicerend met de heimelijkheid van God.
-Savitri: Boek VIII Canto VIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Toen gingen de verdoemde echtgenoot en de vrouw, die wist,
Met verbonden handen in die plechtige wereld,
Waar schoonheid en grandeur en onuitgesproken droom,
Waar Natuur's mystieke stilte kon worden gevoeld,
Communicerend met de heimelijkheid van God.

Naast haar liep Satyavan vol van vreugde,
Omdat zij met hem meeinging door zijn groene verblijfplaatsen:
Hij liet haar alle rijkdommen van het bos zien,
Ontelbare bloemen van elke geur en kleur
En zachte vastklampende rode en groene kruipers
En vreemde rijk-gevederde vogels, die op iedere schreeuw,
Die lieflijk verre takken achtervolgend, antwoordden
Met de zanger's schrille naam, nog lieflijker gelokt.

Hij sprak over alle dingen, waarvan hij hield: zij waren
Zijn jongenstijd's kameraden en zijn speelmakkers,
Tijdgenoten en metgezellen van zijn leven
Hier in deze wereld, waarvan hij elke stemming kende:
Hun gedachten, die voor het gewone denkvermogen blanco zijn,
Deelde hij, voelde voor elke wilde emotie
Een antwoord. Diep luisterde zij, om de stem maar te horen,

Die spoedig zou ophouden met tedere woorden
En om de lieflijke cadansen te koesteren
Voor eenzame herinnering, wanneer niemand naast haar liep
En de geliefde stem niet meer spreken kon.

Maar weinig verbleef haar denkvermogen bij hun betekenis;
Over de dood, niet het leven dacht zij of leven's eenzame einde.

Liefde in haar boezem, verwond met de getande sneden
Van angst, kermde bij iedere stap van pijn
Schreeuwend, "Nu, nu misschien zal zijn stem voor altijd zwijgen. "

Zelfs bedrukt door een of andere vage aanraking,
Keken haar ogen soms om zich heen, alsof haar oogbollen
De duistere en vreselijke god's nadering zou kunnen zien.

Meditations on Savitri

Maar Satyavan was stilgevallen. Hij was van plan om zijn werk
Hier af te maken, zodat zij twee gelukkig, verbonden, onbezorgd,
Vrij zouden kunnen wandelen in het groene diepe
Oeroude mysterie van het hart van het bos. ...
Woordloos, maar dichtbij, keek zij toe, om geen wending te missen
Van het heldere gezicht en het lichaam, waarvan zij hield. ...
Maar Satyavan hanteerde een vreugdevolle bijl.
Hij zong hoge flarden van een wijze's lied ...
-Savitri: Boek VIII Canto VIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Maar Satyavan was stilgevallen. Hij was van plan om zijn werk
Hier af te maken, zodat zij twee gelukkig, verbonden, onbezorgd,
Vrij zouden kunnen wandelen in het groene diepe
Oeroude mysterie van het hart van het bos.

Een boom, die zijn kalme kruin naar de hemel hief,
Welig tierende gebladerte, de bries sommerend
Met de amoureuze wijdheid van zijn takken,
Koos hij uit en belaagde met zijn staal de tak,
Bruin, ruig en sterk, verborgen in haar smaragden kleed.

Woordloos, maar dichtbij, keek zij toe, om geen wending te missen
Van het heldere gezicht en het lichaam, waarvan zij hield.

Haar leven was nu in seconden, niet in uren,
En zij was zuinig op ieder moment,
Als een bleke koopman gebogen over zijn voorraad,
De vrek van zijn armzalige overgebleven goud.

Maar Satyavan hanteerde een vreugdevolle bijl.

Hij zong hoge flarden van een wijze's lied,
Dat veroverde dood en verslagen demonen deed klinken,
En soms pauzeerde om zoete spraak naar haar te roepen
Van liefde en spot, gevoeliger dan liefde:
Als een panter sprong zij op zijn woorden
En droeg hen naar de grot in haar hart.

Meditations on Savitri

Maar terwijl hij werkte, kwam zijn doem over hem. ...
Nu hieuw de grote houthakker
Naar hem en zijn werk hield op: zijn arm optillend
Wierp hij de scherpe bijl van zich af,
Ver van hem als een instrument van pijn.
Zij kwam naar hem in stille angst en omklemde hem,
En hij riep naar haar uit, "Savitri, een pijn
Doorkliefde mijn hoofd en borst, alsof de bijl
Het kliefde en niet de levende tak.
-Savitri: Boek VIII Canto VIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Maar terwijl hij werkte, kwam zijn doem over hem.

De gewelddadige en hongerige jachthonden van pijn
Trokken door zijn lichaam, bijtend terwijl zij voorbijgingen,
In stilte, en met heel zijn lijdende adem belegerd, trachtten zij
Leven's sterke hart-koorden te verbreken en vrij te zijn.

Toen, geholpen, alsof een beest zijn prooi verlaten had,
Voor een moment in een golf van rijke opluchting,
Stond hij herboren in kracht en gelukkig gemak,
Verheugd en hernam hij verzekerd zijn gezwoeg,
Maar met minder ziende slagen. Nu hieuw de grote houthakker
Naar hem en zijn werk hield op: zijn arm optillend
Wierp hij de scherpe bijl van zich af,
Ver van hem als een instrument van pijn.

Zij kwam naar hem in stille angst en omklemde hem,
En hij riep naar haar uit, "Savitri, een pijn
Doorkliefde mijn hoofd en borst, alsof de bijl
Het kliefde en niet de levende tak.

Een zodanige pijn verscheurt mij, zoals de boom moet voelen,
Wanneer hij gespleten wordt en zijn leven moet verliezen.

Laat mij voor even mijn hoofd leggen op uw schoot
En bewaak mij met uw handen voor een kwaadaardig lot:
Misschien zal, omdat gij aanraakt, de dood voorbijgaan. "

Meditations on Savitri

Toen zat Savitri onder wijde takken. ...
Zij waakte over hem in haar boezem en probeerde
Zijn angstige voorhoofd en lichaam te verzachten met haar
handen. ...

Hij riep uit in een klampende laatste wanhoop,
“Savitri, Savitri, O Savitri,
Buig omlaag, mijn ziel, en kus me, terwijl ik sterf. “
-Savitri: Boek VIII Canto VIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Toen zat Savitri onder wijde takken,
Koel, groen tegen de zon, niet de gewonde boom,
Die zijn scherpe bijl had gekleefd, die vermeed zij;
Maar geleund onder een fortuinlijke koninklijke stam,
Waakte zij over hem in haar boezem en probeerde
Zijn angstige voorhoofd en lichaam te verzachten met haar handen.

Alle smart en vrees waren nu in haar dood
En een grote kalmte was neergedaald. De wens
Om zijn lijden te verminderen, de impuls, die pijn tegengaat,
Was het enige overgebleven sterfelijke gevoel. Het ging voorbij:
Smarteloos en sterk wachtte zij als de goden.

Maar nu was zijn lieflijke familiale kleur veranderd
In een dof geworden grijsheid en zijn ogen
Vervaagden, verlaten door het heldere licht, waar zij van hield.

Alleen het saaie en fysieke denkvermogen was overgebleven,
Leeg van de heldere geest's lumineuze blik.

Maar eenmaal voor het helemaal terug vervaagde,
Riep hij uit in een klampende laatste wanhoop,
“Savitri, Savitri, O Savitri,
Buig omlaag, mijn ziel, en kus me, terwijl ik sterf. “

Meditations on Savitri

En gelijk zoals haar bleke lippen op de zijne drukten,
Faalden de zijne, de laatste lieflijkheid van respons verliezend,
Zijn wang drukte op haar gouden arm. Zij zocht
Zijn mond nog met haar levende mond, alsof zij
Zijn ziel kon terug overreden met haar kus;
Werd toen gewaar, dat zij niet langer alleen waren.
Iets was daar gekomen, bewust, onmetelijk en verschrikkelijk. ...
Zij wist, dat de zichtbare Dood daar stond
En dat Satyavan uit haar omarming was overgegaan.
-Savitri: Boek VIII Canto VIII

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

En gelijk zoals haar bleke lippen op de zijne drukten,
Faalden de zijne, de laatste lieflijkheid van respons verliezend,
Zijn wang drukte op haar gouden arm. Zij zocht
Zijn mond nog met haar levende mond, alsof zij
Zijn ziel kon terug overreden met haar kus;
Werd toen gewaar, dat zij niet langer alleen waren.

Iets was daar gekomen, bewust, onmetelijk en verschrikkelijk.

Zij voelde dicht bij haar een stille immense schaduw,
Die de middag verkilde met de duisternis als zijn rug.

Een afschuwelijke stilte was gevallen over de plek:
Er was geen roep van vogels, geen stem van beesten.

Een verschrikking en een angst vulde de wereld,
Alsof vernietiging's mysterie
Een tastbare vorm had aangenomen. Een kosmisch denkvermogen
Keek uit op alles vanuit formidabele ogen,
Alles versmadend met zijn onverdraaglijk blik
En met onsterfelijke ledematen en een onmetelijk aanschijn
Zag het in zijn immense, vernietigende denken
Alle dingen en wezens als een erbarmelijke droom,
Met kalme minachting Natuur's heerlijkheid verwerpend,
De woordloze betekenis van zijn diepgaande aandacht,
Die de onwerkelijkheid van dingen stem gaf,
En leven, dat voor altijd zou zijn, maar nimmer was
En haar korte en vergeefse wederkeer zonder ophouden,
Alsof vanuit een Stilte zonder vorm of naam
De Schaduw van een verre zorgeloze god
Het illusoire universum doemde tot zijn Niets,
Zijn show van idee ongedaan maakte en zijn handelen in de Tijd
En zijn imitatie van de eeuwigheid.

Zij wist, dat de zichtbare Dood daar stond
En dat Satyavan uit haar omarming was overgegaan.

EINDE VAN CANTO DRIE
Einde van Boek Acht
Einde van Deel Twee